

Wat is wél wettelijk geregeld in ons land inzake actieve levensbeëindiging?
door **Nathalie Carpentier**

In België kunnen sinds de wet van mei 2002 bewuste en handelsbekwame meerderjarigen met een ondraaglijk psychisch lijden als gevolg van een ongeneeslijke aandoening euthanasie aanvragen. De patiënt hoeft niet terminaal te zijn. De aanvraag moet gecontroleerd worden door drie artsen, van wie één gespecialiseerd moet zijn in de aandoening waaraan de patiënt lijdt.

Het verzoek tot euthanasie moet vrijwillig, overwogen en herhaald zijn en de patiënt moet zich in een medisch uitzichtloze toestand van ondraaglijk fysiek of psychisch lijden bevinden. Artsen die geen wettelijke euthanasie pleegden, bijvoorbeeld omdat ze geen wilsbeschikking van de patiënt kunnen voorleggen, kunnen van moord beticht worden. Er is evenwel geen oplossing voor gevallen waarin een patiënt wel euthanasie vraagt maar de arts om persoonlijke redenen weigert. De patiënt kan wel om een andere arts vragen, maar er is geen verplichte doorverwijzing.

Inmiddels zijn ook voorstellen gedaan om de wet uit te breiden naar minderjarigen zoals kinderen met kanker en naar dementerenden, maar daarvoor werd tot nog toe geen politieke meerderheid gevonden. Dat geldt evenmin voor een uitbreiding van de wetgeving naar pasgeborenen en zuigelingen die ondraaglijk lijden, al lijken voorstanders hier meer geneigd om een protocol in te voeren met duidelijke zorgvuldigheidsafspraken tussen het medisch korps en het gerecht. De initiatiefnemers van het symposium over dit onderwerp spreken overigens zelf niet over euthanasie bij pasgeborenen en zuigelingen maar over beslissingen over het levenseinde omdat baby's daar zelf niet om kunnen vragen.

(NC)

Publicatiedatum : **2008-03-11**

Sectie : **Het verhaal van de dag**